

Nikki Gemmell

De naakte bruid

Vertaald door Lilian Schreuder

Geachte heer,

Hierbij neem ik de vrijheid om u dit manuscript te sturen, waarvan ik hoop dat het uw belangstelling zal wekken.

Het werd geschreven door mijn dochter. Een jaar geleden is ze verdwenen. Haar auto werd boven op een klif in het zuiden van Engeland aangetroffen, maar haar lichaam is nooit gevonden. Ondanks uitvoerige ondervraging van diverse mensen uit haar naaste omgeving heeft de politie geconcludeerd dat het een geval van zelfmoord was en haar dossier is inmiddels gesloten. Anderen speculeren dat ze haar verdwijning misschien in scène heeft gezet. Ik heb mijn twijfels over beide scenario's en ik moet erkennen dat de onzekerheid van dit alles mijn leven nu volledig in beslag neemt.

Ze was bijna klaar met het schrijven van een boek op het moment van haar verdwijning. Het zat in haar laptop die de politie bij mij heeft teruggebracht. Ik ben de enige persoon, voorzover ik weet, aan wie ze heeft verteld dat ze eraan werkte. Het gaat over het geheime leven van een getrouwde vrouw, en mijn dochter wenste anoniem te blijven omdat ze met volkomen openheid wilde schrijven; ze was bang dat ze uiteindelijk zichzelf zou gaan censureren als haar naam eraan verbonden was. Ze wilde ook de mensen om haar heen beschermen, en zichzelf.

Ik las haar manuscript door, in de hoop een reden voor haar verdwijning te vinden, en ik had het gevoel alsof haar leven zich voor me opende als een bloem. Wat wist ik veel dingen niet. Wat wilde ik veel dingen niet weten. Ze was in veel opzichten een vreemde voor me en toch degene die me het meest na stond.

Ik moet toegeven dat mijn eerste gevoel was om haar boek gewoon te laten voor wat het was en het verder te vergeten. Maar ze is nu al een hele tijd weg, en ook al ben ik al die tijd blijven ho-

pen dat zij het zal zijn, elke keer als de telefoon gaat, toch heb ik nu het gevoel dat ik het aan haar verplicht ben om te proberen een uitgever voor haar werk te vinden. Ik geloof dat dit is wat ze dolgraag wilde. Haar geluk is uiteindelijk het enige wat ik ooit voor haar wilde.

Dus hier is *De naakte bruid*. Dank u voor uw tijd.

Voor mijn echtgenoot. Voor iedere echtgenoot.

I

Ik heb het gevoel dat er ergens binnen in jou iemand zit
die niemand kent.

Alfred Hitchcock en Thornton Wilder
Shadow of a Doubt

Les 1

Eerlijkheid is van het grootste belang

Je man weet niet dat je dit schrijft. Het is tamelijk gemakkelijk om het vlak voor zijn neus te schrijven. Misschien net zo gemakkelijk als met andere mensen naar bed te gaan. Maar niemand zal ooit weten wie je bent, of wat je hebt gedaan, want je werd altijd gezien als de goede echtgenote.

Les 2

Koud water stimuleert, versterkt en steunt de zenuwen

Een huwelijksreis. Een vreemd land.

Daar zit je dan; je geeft je over aan het seksuele ritueel en herinnert je de dag toen je als zevenjarig kind het water ontdekte. Je was nooit eerder in een zwembad geweest; er was er geen in de buurt waar jij opgroeide. Je herinnert je een zomervakantie en een zwembad waar het water centimeter voor centimeter opkroop tegen je buik terwijl je gretig naar voren stapte; het langzame doordringen van de kou en je adem die stokte in je keel; je moeder die altijd een stukje vóór je stond, glimlachend en lokkend en haar handen uitstrekking, terwijl ze steeds verder naar achteren stapte. En dan ineens, floep, daar drijf je en het water houdt je buik en je benen vast als stukken touw. Het is krachtig en balsemend en zijdezacht, de herinnering zo sterk als een eerste kus.

Voor wat de eerste keer dat je neukte betreft, nou, je herinnert je het geluid, terwijl zijn vingers jou ervoor klaarmaakten tussen je benen, maar niet veel meer dan dat. Zelfs zijn naam weet je niet meer.

Les 3

Een comfortabel bed opmaken is een heel belangrijk onderdeel van huishoudelijk werk

In de nachtlucht van Marrakech, tijdens je uitgestelde huwelijksreis, klinkt de eerste uitbarsting van vroege vogelgeluiden als vet dat sist en knettert in een keuken. Het is nog donker, maar de vogels hebben het enthousiast overgenomen van de kikkers, alsof een dirigent zijn stokje heeft laat zakken. De oproep tot het gebed heeft je wakker gemaakt en je kunt niet meer in slaap komen. Je wilt de balkondeuren wijd open gooien, zo wijd als maar kan, en de vreemde woestijdageraad inademen. Maar je man, Cole, zal daardoor wakker worden en gaan klagen als je dat doet.

Dus. Je legt je hand op het uitsteeksel van zijn slapende heup en ademt zijn slaap in, de zure, zoete lucht ervan, terwijl je zacht glimlacht in het donker. Het puntje van je neus snuffelt aan de geur in zijn nek.

Je hebt in je hele leven nog nooit zoveel van iemand gehouden.

Je glipt het balkon op. Het is warm, zeker achtentwintig graden. Een verwonderde kinderglimlach begroet een stortvloed van sterren, want de enorme oranje gloed van de lichten in Londen betekent dat je thuis nooit sterren ziet, nauwelijks weet wanneer het volle maan is. De nachtbloemen ademen hun geur uit, bougainville en hibiscus en magnolia zijn stil en schaduwwachtig in de nacht. Je bent vervuld van tevredenheid. Cole roept, op klagen-de toon, en je glipt weer naar binnen en zijn arm slaat zich om je lichaam en houdt je stevig vast.

Je voeten bevrijden zich van het verfrommelde laken en bengelen langs de rand van het bed, zoals altijd, om er de koelte en de lucht te vinden.

Les 4

Maar weinig mensen hebben veel vrienden; zoals het woord meestal gebruikt wordt, heeft het nauwelijks betekenis

Op de dag waarop je naar Marrakech vertrekt vertelt mevrouw Theodora White je dat er in haar leven geen passie is, nergens voor. Dat is een grote schok om te horen, maar ze verwerpt je bezorgdheid met een glimlach en een handbeweging. Ze plukt een sliertje tabak van haar tong en gooit haar hoofd naar achteren om de laatste rook van haar shagje naar binnen te zuigen. Ze lijkt altijd al vijfendertig te zijn geweest, terwijl jij nog niet helemaal gevormd bent, nog niet bent uitgehard tot volwassene. Je bent weliswaar ook een dertiger, maar stampt nog door plassen en zingt te vaak vals, alsof er in jou een klein meisje verborgen zit dat weigert te sterven.

Het enige waar ik ooit een echte passie voor heb gehad was Jezus, vertelt Theo je. Toen ik elf was. Het had iets te maken met zijn heupen.

Ze werd van jullie nonnenschool gestuurd omdat moeder overste tot de conclusie kwam dat ze meer invloed op de leerlingen had dan de nonnen zelf. Ze heeft veel van dat soort verhalen. Jij niet. Ze wordt Diz genoemd door de mensen die haar goed kennen. Ze heeft altijd zelf haar sigaretten gedraaid uit een gedeukte zilveren doos en dat vergroot alleen maar haar charme, net als haar uitstraling; alsof ze constant geil is. Je vriendin is weelderig, rijp, haar lichaam een mooie maat tweeënveertig. Ze is een van die vrouwen die eruitzien alsof ze iets te veel van alles houden, van eten, frisse lucht, seks, lachen, liefde, ze ziet eruit alsof ze zichzelf nooit iets ontzegt. Naast Theo voel je je bleek, als

een blad dat te lang in het water heeft gelegen, waar kleur en leven aan onttrokken zijn.

Maar je benijdt haar niet, want je weet te veel van haar. Ze is je oudste vriendin op de wereld, je houdt al van haar sinds je dertiende. Je weet niet goed waarom het zo verontrustend is om te horen dat ze geen passie in zich heeft; misschien komt dat doordat jouw leven, in contrast daarmee, aan het begin van je huwelijksreis, lijkt te baden in liefde. Terwijl je naar huis loopt vanaf het café lach je hardop bij die gedachte. Je kunt er niets aan doen, je lacht breeduit terwijl je door de straat loopt.

Les 5

*Het is absoluut noodzakelijk om iedere dag
je oksels en heupen te wassen*

Je hebt er samen met Theo om gelachen dat jouw man altijd slaapt in zijn T-shirt en boxershort, zelfs als het warm is. Dat hij geen waardering heeft voor de verrukking van huid tegen huid, de zachtheid, de geur en de warmte ervan. Alleen al van de aanblik van een mannenborst kun je nat worden. Je zou nooit iets dergelijks tegen hem zeggen: nat worden. Tegen Theo zou je dat wél doen. Cole zou ontzet zijn over hoeveel zij weet.

Je vindt het heerlijk om je handpalm op Coles borst te leggen als jullie in bed liggen, terwijl je je bovenlichaam rond de halve-maan van zijn rug buigt, en alles als puzzelstukjes in elkaar past. Je houdt van de lucht van hem als hij zich niet heeft gewassen, vooral van die onder zijn armen. Als hij het zou weten, zou hij het beschrijven als *onbehoorlijk*. Soms wil Cole in bed niet dat je jouw hand op zijn borst laat rusten en duwt hij die weg. Soms mag je hand er blijven liggen. Soms pakt hij je hand vast alsof deze in een klem zit en als je je hand wegtrekt, grijpt hij die stevig beet en wordt het een wedstrijd om jezelf te bevrijden.

Maar alleen jij zit dan te giechelen, in het diepe donker.

Les 6

Meisjes kunnen nooit te zorgzaam zijn

Waarom doe je je sokken aan, vraag je.

Omdat ik terugga naar de kamer, schoonheid.

Maar we zijn hier nog maar net, suffie. Je zwembroek is nog nat.

Weet ik, maar er is een heel belangrijke wedstrijd op de tv. Ga je mee?

Nee, ik blijf nog even.

Je voelt je schuldig omdat je nee zegt, want Cole heeft je vaak nodig, en hij uit die behoefte luidruchtig; het heeft bijna iets nukigs, alsof hij nog een kind is. Maar je kunt voelen hoe je huid dit harde Marokkaanse licht absorbeert, als de woestijn die regen opzuigt; je kunt voelen hoe zich binnen in jou iets ontrolt. Hier beukt het licht je; in Engeland streelt het je. Coles huid en ogen deinzen ervoor terug; zijn huid is erg bleek, bijna doorzichtig, hij blijft vaak binnen. Niet alleen tijdens vakanties, maar ook in Londen. Hij zondert zich uit gewoonte af. Op zijn werk, tot laat, of voor de televisie, of in de badkamer. Hij kan drie kwartier of nog langer op de wc blijven zitten; als je naast hem op de bank zit, staat hij op om in de leunstoel te gaan zitten zonder dat hij zich zelfs realiseert wat hij aan het doen is; als je je hand op zijn lies legt in bed, duwt hij die weg. Hij slaapt vaker wel dan niet met de welving van zijn rug naar jou toe.

Maar zelfs als hij weg is heeft hij je dichtbij nodig; hij heeft je verteld dat je zijn leven bent. Je houdt van de heftigheid van zijn behoefte, dat hij je zo nodig heeft. Cole is de enige man tot wie je

je aangetrokken voelt, met wie je kunt praten zonder de angst voor een stilte, als een lege snelweg, midden in een gesprek. Of zonder de angst dat je iets belachelijks zult zeggen, of dat je lip zal gaan trillen, of dat je gaat blozen. Je lichaam blijft gehoorzaam bij Cole in de buurt, jij hebt de controle, je kunt je ontspannen. Het is een van de redenen waarom je met hem bent getrouwd. Dat je je op je gemak voelt bij hem, dat je niet te veel hoeft te doen, je kunt – bijna – jezelf zijn. Niemand anders laat je zo dichtbij toe.

Les 7

Dans weg zo snel je kunt

Je grote teen is gekust; inschikkelijk, waarna je je armen als een diva naar achteren gooit op de ligstoel en verklaart dat je nog wat langer bij het zwembad blijft. Noch Cole noch jijzelf heeft tot nu toe iets gezien van de nieuwe stad waarin jullie zijn, ook al zijn jullie er al vier dagen. Theo zou je er een standje om geven, maar het huwelijk heeft je zacht gemaakt, je nieuwsgierigheid afgezwakt. De menigte mensen met lange gewaden en hoofdbedekking op het vliegveld, de bergen bagage, de krijsende kinderen en machinegeweren die de bewakers droegen, dat was allemaal net iets te overweldigend, zodat zowel Cole als jij voorlopig tevreden zijn binnen de muren van het hotel. Het is er als in de film *The Shining*, met brede art-decogangen en een surrealistisch ongebruikte lobby en het treuren om een al lang geleden verloren gegane decadentie. Een bolwerk van Frans kolonialisme dat nu veel wordt bezocht door rijke Europeanen, maar er zijn er niet genoeg om die ruimte te vullen. Er zijn geen moslims. Misschien vinden ze het er belachelijk, of ongastvrij, of raar, maar er is niemand om dat aan te vragen.

Vroeger zou je op zoek zijn gegaan naar de antwoorden, vroeger barstte je van nieuwsgierigheid. Nu ben je bijna te sloom om je er druk over te maken, want je wordt afgeleid, heerlijk afgeleid. Je zit aan de rand van het zwembad en speelt met je vinger toppen in het koele water, en herinnert je iets uit *The Times* van een dag oud; dat de behoefte om na te denken zelden bij de tevreden mens opkomt. Je glimlacht, nou en, en wenkt een zwem-

badober voor een nieuwe Bellini. Wat vind je die heerlijk. Je hebt jezelf nooit eerder de luxe van luiheid toegestaan, of van vier Bellini's achter elkaar.

Een ezel trekt een kar met snoeisel omhoog over een pad van de hoteltuin waar rozen in bogen overheen groeien. Een man slaat lui met een zweep over de rug van het dier. Dat is tenminste iets van dit land. Je moet het fotograferen.